

РЕШЕНИЕ

№ 7249

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6674** по описа за **2021** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по подадена, чрез адвокат касационна жалба от името на В. З. Г., против решение от 05.01.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 101^{-ви} състав, по НАХД № 14770/2019 г. С решението е потвърдено издадено от ВПД „началник сектор“ в отдел “Пътна полиция“ - СДВР **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 19-4332-015258/14.08.2019 г., с което на касатора са наложени: глоба, в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС, за срок от 24 месеца, като водач на МПС, на основание и за нарушение по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата, за това, че отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство, за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества и не изпълнил предписание за изследване и вземане на биологична проба; глоба от 10 лева, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. трето с.з., за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 2 – не носел свидетелство за регистрация на МПС, което управлявал.

С касационната жалба се твърди неправилност на въззивното съдебно решение.

Касаторът, посредством адвоката: поддържа жалбата; претендира възстановяване на разноски „за всички инстанции“.

Ответникът не е представляван и не е заявил становище.

Прокурорът при С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 от АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима, но е неоснователна.

Според разпоредбата на чл. 218 от АПК касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, а за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Решението на районния съд е правилно и не са налице сочените с жалбата касационни основания за отмяната му.

Въззивният съд е възприел описаната в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление фактическа обстановка, а именно, че на процесните дата и място касаторът В. З. Г. е управлявал лек автомобил, при което „избутал количка, управлявана от пешеходец И. Д.“. За това нарушение било издадено НП № 19-4332-016170/26.08.2019 г., с което на Г. е наложена глоба за извършено нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДв.П. С решение от 04.12.2020 г. 6^{-ти} състав на СРС, по НАХД № 14775/2019 г. е отменил НП № 19-4332-016170/26.08.2019 г., след като е приел, че не се касае за ПТП, според дефиницията на т. 30, § 6 ДР ЗДв.П. Това съдебно решение е влязло в законна сила на 03.01.2020 г. и делото е приобщено към доказателствата по настоящото НАХД № 14770/2019 г., а въззивният съд, 101^{-ви} състав се е позовал в решението си и на доказателства по НАХД № 14775/2019 г., което, противно на касаторските възражения е процесуално допустимо. Както се каза, предмет на разглеждане по настоящото касационно дело е друго НП - № 19-4332-015258/14.08.2019 г., с което касаторът е санкциониран за това, че като водач на МПС е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство, за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества и не е изпълнил предписание за изследване и вземане на биологична проба, както и че не носел свидетелство за регистрация на МПС, което управлявал.

Касационната жалба е неоснователна.

Въпросът, дали именно В. З. Г. е управлявал автомобила, когато е настъпило съприкосновение с пешеходеца И. Д. е обсъден на самостоятелно основание от въззивния съд, 101^{-ви} състав, който, съпоставяйки свидетелските показания, дадени по процесното НАХД № 14770/2019 г. е отговорил утвърдително на този въпрос. Касационният съд споделя мотивите в тази насока и приема за неоснователно поддържаното от касатора твърдение, че не той е управлявал автомобила. Неоснователно е и възражението за нечетливост на АУАН, въз основа на който е издадено НП № 19-4332-015258/14.08.2019 г. Същият е наличен в НАХД № 14775/2019 г. (приложено) и за касационния съдебен състав не представлява трудност да прочете съдържанието му. Освен това, на оспорване по съдебен ред подлежи НП, а текстът на АУАН е възпроизведен в него, като ясно са посочени и нормите от ЗДв.П, нарушаването на които е вменено на В. Г.. Фактът, че с влязло в законна сила решение от 04.12.2020 г. на СРС, 6^{-ти} състав, по НАХД № 14775/2019 г. не е прието да е

настъпило ПТП не е основание за изключване административнонаказателната отговорност на Г. за това, че е отказал да бъде тестван за съдържание на алкохол в издишвания въздух, съответно за наличие на алкохол в кръвта му.

Санкционната норма на чл. 174, ал. 3 ЗДв.П предвижда наказание за водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство, за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от две години и глоба от 2 000 лв. Както е посочил и въззивния съд, за осъществяване на изпълнителното деяние е достатъчно лицето да е управлявало МПС и след надлежна покана от контролните органи, да откаже проверка с техническо средство, за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Фактическата обстановка Съдът е проверил посредством показанията на свидетели. Отказът, по смисъла на чл. 174, ал. 3 ЗДв.П е установен и доказан от страна на наказващия административен орган, а въззивният съд е проверил описаните в акта и в наказателното постановление

В административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на установените със ЗАНН процесуални правила. Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.01.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 101^{-ви} състав, по НАХД № 14770/2019 г.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: